Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

16 юли 2026 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2000/31/ЕО — Член 1, параграф 5 — Приложно поле — Изключване на хазартните дейности — Реклама на хазартни игри — Съхраняване на такава реклама — Член 14 — Режим на отговорност на доставчиците на услуги по съхраняване на информация — Активна роля — Търговско споразумение, сключено между доставчик на услуга по съхраняване на информация и получател на услугата“

По дело C-421/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) с акт от 11 юни 2024 г., постъпил в Съда на 14 юни 2024 г., в рамките на производство по дело

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

срещу

Google Ireland Ltd,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от втори състав, F. Schalin, M. Gavalec и Z. Csehi, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: E. Sartori, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2025 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Google Ireland Ltd, от F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri и G. Gelera, avvocati,

– за италианското правителство, от S. Fiorentino, в качеството на представител, подпомаган от R. Guizzi и F. Varrone, avvocati dello Stato,

* Език на производството: италиански.

– за белгийското правителство, от C. Jacob и L. Van den Broeck, в качеството на представители, подпомагани от V. Ramognino, avocat, и R. Verbeke и P. Vlaemminck, advocaten,

– за чешкото правителство, от A. Edelmannová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за португалското правителство, от P. Barros da Costa, L. Medeiros и A. Silva Coelho, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от L. Armati, P. A. Messina и J. Szczodrowski, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 ноември 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 5 и член 14 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Google Ireland Ltd (наричано по-нататък „Google“), дружество по ирландското право, и Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Орган за регулиране на съобщенията, Италия) (наричан по-нататък „AGCOM“) относно имуществената санкция, наложена от AGCOM на Google за рекламирането и популяризирането на сайтове за хазартни игри.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 12, 16, 21 и 42 от Директива 2000/31 гласят:

„(12) Необходимо е да се изключат от приложното поле на настоящата директива определени дейности въз основна на това, че свободата на предоставяне на услуги в тези сфери не може на този етап да бъде гарантирана съгласно Договора или съществуващото вторично законодателство; изключването на тези дейности не трябва да засяга инструментите, които биха се оказали необходими за правилното функциониране на вътрешния пазар; […]

[…]

(16) Изключването на хазартните дейности от приложното поле на настоящата директива се отнася само до игрите на късмета, лотарии и облози, които включват залагания с парична стойност; това не включва промоции или игри, които целят насърчаване на продажбите на стоки и услуги и за които плащанията, ако възникнат такива, служат единствено за придобиване на рекламираните стоки и услуги.

[…]

(21) Обхватът на координираната област не засяга бъдещата хармонизация в Общността по отношение на услугите на информационното общество и бъдещото законодателство, прието на национално ниво в съответствие със законодателството на Общността; координираната област обхваща само изисквания във връзка с онлайн дейности, като онлайн информация, онлайн реклама, онлайн пазаруване, онлайн сключване на договори и не засяга правните изисквания на държавите членки за стоките, като норми на безопасност, задължения за етикетиране, или отговорност за стоките, или изисквания на държавите членки за доставката и транспорта на стоки, включително дистрибуцията на лекарствени продукти; […]

[…]

(42) Освобождаването от отговорност, което е предвидено в настоящата директива, се отнася само за случаи, при които дейността на доставчика на услуги на информационното общество е ограничена до техническия процес на експлоатация и предоставяне на достъп до комуникационна мрежа, по която доставената от трети страни информацията, се пренася или временно съхранява, с единствена цел да се повиши ефективността на преноса ѝ; тази дейност има чисто технически, автоматичен и пасивен характер, което означава, че доставчикът на услуги на информационното общество няма нито познания, нито контрол върху пренасяната или съхранявана информация“.

4 Член 1 от тази директива, озаглавен „Цел и приложно поле“, гласи:

„1. Настоящата директива има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар, като осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки.

2. Настоящата директива сближава, до степен, необходима за постигането на целта, посочена в параграф 1, определени национални разпоредби за услугите на информационното общество по отношение на вътрешния пазар, установяване на доставчиците на услуги, търговските съобщения, електронните договори, отговорността на посредниците, кодекси за поведение, извънсъдебно уреждане на спорове, средства за правна защита и сътрудничество между държавите членки.

[…]

5. Настоящата директива не се прилага за:

а) данъчната област;

б) въпроси, които се отнасят до услуги на информационното общество, които са предмет на Директиви 95/46/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година относно защитата на физическите лица при обработването на лични данни и относно свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10)] и 97/66/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно обработката на лични данни и защитата на неприкосновеността на личния живот в телекомуникационния сектор (ОВ L 24, 1998 г., стр. 1)];

в) въпроси, които се отнасят до споразумения или практики, уредени от антимонополното право;

г) следните дейности във връзка с услуги на информационното общество:

– дейностите на нотариусите или еквиваленти професии, доколкото съдържат пряко и специфично участие в упражняването на държавна власт,

– представителство на клиента и защита на неговите интереси пред съда,

– хазартни дейности, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета, включително лотарии и сделки, свързани със залагания“.

5 Член 3 от посочената директива е озаглавен „Вътрешен пазар“ и предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Всяка държава членка гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчика на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на съответната държава членка, които са част от координираната област.

2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка“.

6 Членове 12—15 от тази директива са включени в глава II, раздел 4, който се отнася до отговорността на междинните доставчици на услуга. Член 14 е озаглавен „Съхраняване на информация“ и предвижда:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна [от] получателя на услугата, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата, при условие че:

а) доставчикът няма сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с искове за щети, не е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация;

или

б) доставчикът, при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти, действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.

2. Параграф 1 не се прилага в случаите, когато получателят на услугата действа въз основа на получено пълномощие или под контрола на доставчика.

3. Този член не засяга възможността съдебен или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква от доставчика на услуги да прекрати или предотврати нарушение, нито засяга възможността да предвидят процедури, които уреждат отстраняване или блокиране на достъпа до информация“.

Италианското право

7 Член 9 от Decreto-legge n.°87 — Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (Декрет-закон № 87 за приемане на спешни разпоредби за достойнството на работниците и предприятията) от 12 юли 2018 г. (GURI, бр. 161 от 13 юли 2018 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 87/2018“) забранява всякаква форма на реклама, включително непряка, на игри или залагания с парични печалби, както и на хазартни игри, независимо по какъв начин и с какво средство се осъществява, включително спортни, културни или художествени събития, телевизионни или радиопредавания, ежедневната и периодичната преса, публикациите като цяло, обявите и цифровите и телематични информационни канали, включително социалните медии. В случай на нарушение на тази забрана на собственика на средството или на сайта за разпространение или местоназначение и на организатора на проявата, събитието или дейността се налага административна имуществена санкция в размер на 20 % от стойността на спонсорството или рекламата и във всеки случай, не по-малко от 50 000 евро за всяко нарушение.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

8 С решение от 19 юли 2022 г. AGCOM, италианският орган за регулиране на съобщенията, налага на Google административна имуществена санкция в размер на 750 000 евро за нарушение на член 9 от Декрет-закон № 87/2018, който забранява всяка форма на реклама, включително непряка, на хазартни игри, независимо по какъв начин и с какво средство се осъществява.

9 AGCOM упреква Google, че е позволило — чрез видеоклипове, публикувани от създател на съдържание в пет канала на платформата за споделяне на видеоклипове YouTube (наричана по-нататък „платформата YouTube“) — популяризирането на уебсайтове за хазартни игри. Освен това всеки от тези канали съдържа видеоклипове, които приканват потребителя, независимо от неговата възраст, да изпраща видеоклипове, в които показва печалбите си, и по този начин позволява на създателя на съдържание да разпространява, срещу възнаграждение, заплащано на потребителя, видеоклипове, които показват най-големите спечелени суми. Освен че налага имуществена санкция, AGCOM разпорежда на Google да премахне от платформата YouTube 630 видеоклипа на посочения създател на съдържание и неговите видеоклипове със сходно съдържание, които също нарушават забраната по член 9 от Декрет-закон № 87/2018.

10 Google обжалва това решение пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Областен административен съд Лацио, Италия). Посоченият съд приема, че Google не е нарушило разпоредбите на член 9 от Декрет-закон № 87/2018. Всъщност този съд квалифицира услугите, предлагани от платформата YouTube, като услуги по съхраняване на информация и въз основа на това стига до извода, че Google трябва да се ползва от освобождаването от отговорност, предвидено в разпоредбите на италианското право, които транспонират член 14 от Директива 2000/31.

11 AGCOM подава въззивна жалба срещу това решение пред запитващата юрисдикция, Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия). В подкрепа на жалбата AGCOM поддържа, че Директива 2000/31 не се прилага за разглежданите в главното производство реклами, тъй като член 1, параграф 5 от тази директива изключва от приложното си поле дейностите, свързани с хазартни игри.

12 Google твърди обратното, а именно че посочената директива е приложима. Според него изключението, предвидено в член 1, параграф 5 от същата директива, не се отнася до доставчиците на услуги по съхраняване на информация, а само до доставчиците на услуги, свързани с хазартни игри. Освен това Google счита, че в качеството си на доставчик на услуги по съхраняване на информация не е длъжно да проверява съдържанието на видеоклиповете, които се публикуват на неговата платформа YouTube. При това положение според Google решението на AGCOM налага цензура и ограничава както свободата на изразяване на потребителите на тази платформа, така и свободното предоставяне на услуги от Google.

13 Запитващата юрисдикция има съмнения дали Директива 2000/31 е приложима към фактите по главното производство. Според нея от съображение 21, второ изречение от тази директива следва, че онлайн рекламата трябва да се счита за онлайн дейност по смисъла на тази директива. Така от член 1, параграф 5, буква г), трето тире от посочената директива може да се заключи, че законодателят на Европейския съюз е възнамерявал да остави извън приложното поле на Директивата всички дейности в сектора на хазартните игри, включително онлайн рекламата на такива игри.

14 В случай че Съдът приеме, че Директива 2000/31 е приложима към разглежданата в главното производство дейност, запитващата юрисдикция поставя на Съда втори въпрос — относно обхвата на предвидения в член 14 от тази директива дерогационен режим на отговорност.

15 В това отношение запитващата юрисдикция иска да се установи дали Google може да се ползва от този режим, като се има предвид, че то е сключило с въпросния създател на съдържание споразумение за търговско партньорство („YouTube Partner Program“, наричано по-нататък „търговското партньорство“), по силата на което ролята на Google не е чисто техническа и неутрална по отношение на публикуваното в интернет съдържание. Това търговско партньорство предвижда, от една страна, поделяне на приходите, които се генерират от рекламата, излъчвана преди всеки видеоклип на този създател на съдържание, и които се събират от Google. От друга страна, Google получава директни плащания от абонатите на каналите на посочения създател на съдържание и след това ги превежда на последния. За сключването на посоченото търговско партньорство създателят на съдържание трябва да отговаря на определени условия, установени от Google. По-специално, той трябва да достигне определени прагове за броя на абонатите и часовете гледане на неговите видеоклипове. Освен това, преди да сключи такова споразумение за

търговско партньорство със създател на съдържание на платформата YouTube, Google проверява и съдържанието на видеоклиповете, като разглежда темата на канала, най-гледаните или най-новите видеоклипове и метаданните (заглавия, описания и т.н.) на тези видеоклипове. При тази проверка обаче не се проверяват всички видеоклипове на канала.

16 Запитващата юрисдикция припомня, че член 14 от Директива 2000/31 се прилага само за доставчик на услуги по съхраняване на информация, който играе „неутрална“ роля, като се ограничава до чисто техническа роля. Според тази юрисдикция обаче, като се имат предвид контролът, упражняван от Google върху съдържанието на създателите, и „оптимизирането“ на търговската дейност на тези създатели чрез поделяне на приходите с тях, позицията на Google не може да се счита за „неутрална“.

17 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Прилага ли се съгласно член 1, параграф 5 от Директива [2000/31] режимът на отговорност на доставчиците на хостинг услуги, установен в член 14 от тази директива, към дейностите по онлайн реклама на игри и залагания с парични печалби, както и към рекламата на хазартни игри?

2) Прилага ли се режимът на отговорност по член 14 от Директива 2000/31/ЕО към доставчик на хостинг услуги като Google по отношение на съдържанието, публикувано от притежателите на канали в YouTube, с които Google е сключило посоченото по-горе споразумение за търговско партньорство?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

18 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че услуга на информационното общество, която се състои в онлайн съхраняване на видеоклипове, попада в приложното поле на тази директива, когато видеоклиповете съдържат реклами за хазартни игри, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета по смисъла на тази разпоредба.

19 Следва да се припомни, че видно от член 1, параграфи 1 и 2 от Директива 2000/31, тя има за цел да допринесе за нормалното функциониране на вътрешния пазар. От една страна, тази директива създава правна рамка, която осигурява свободното движение на услуги на информационното общество между държавите членки и се състои по-специално в прилагането на посочения в член 3, параграфи 1 и 2 от тази директива механизъм, по силата на който в рамките на координираната област услугите на информационното общество се регулират само в държавата членка, на чиято територия са установени доставчиците на тези услуги. От друга страна, посочената директива предвижда, по-специално в глави II и III, разпоредби, които сближават, до степен, необходима за постигането на тази цел, определени национални разпоредби за услугите на информационното общество (решение от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 54).

20 Член 1, параграф 5, буква г) от Директива 2000/31 предвижда, че тя не се прилага за изброените в тази разпоредба „дейности“, свързани с услуги на информационното общество, сред които в трето тире са посочени „хазартни дейности, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета, включително лотарии и сделки, свързани със залагания“. Освен това в съображение 16 от посочената директива се уточнява, че изключението, предвидено в това трето тире, не включва промоции или игри, които целят насърчаване на продажбите на стоки и услуги и за които плащанията, ако възникнат такива, служат единствено за придобиване на рекламираните стоки и услуги.

21 Съгласно постоянната съдебна практика, при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 6 октомври 1982 г., Cilfit и др., 283/81, EU:C:1982:335, т. 20, и от 19 декември 2024 г., Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, т. 42).

22 В това отношение следва да се отбележи, че от текста на член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31, от контекста на тази разпоредба, както и по-специално от преследваната с нея цел следва, че предвиденото в разпоредбата изключение обхваща не само хазартните игри като такива, но и дейностите, които са неразривно свързани с тези игри, и по-специално дейността по онлайн реклама на хазартни игри по смисъла на посочената разпоредба.

23 Всъщност, от една страна, както това изключение, така и другите изключения, предвидени в член 1, параграф 5 от тази директива, са формулирани широко, което означава, че посочените в него „области“, „въпроси“ и „дейности“ трябва да се разбират в широк смисъл (вж. в този смисъл решение от 27 април 2022 г., Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, т. 29).

24 От друга страна и преди всичко, от съображение 12 от посочената директива следва, че член 1, параграф 5 от нея има за цел да изключи от приложното ѝ поле определени дейности, като се има предвид, че на този етап свободното предоставяне на услуги в тези области не може да бъде гарантирано с оглед на Договора за функционирането на ЕС или на действащото вторично законодателство. Всъщност, що се отнася по-специално до хазартните дейности, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета, Съдът вече е постановил, че правната уредба на хазартните игри е една от областите, в които между държавите членки съществуват значителни различия от морално, религиозно и културно естество. При липса на хармонизация по въпроса на равнището на Съюза всяка държава членка трябва да прецени в тези области и в съответствие със собствените си ценности изискванията, които включва защитата на съответните интереси (решение от 2 март 2023 г., Recreatieprojecten Zeeland и др., C-695/21, EU:C:2023:144, т. 14 и цитираната съдебна практика).

25 За да се гарантира обаче свободата на действие, с която трябва да разполагат държавите членки, за да могат да регулират ефективно областта на хазартните игри в съответствие със собствената си ценностна система, те трябва да могат да регулират всички дейности, които са неразривно свързани с тази област, включително съответната реклама, при спазване на правото на Съюза.

26 От това следва, че член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че посочената директива не се прилага към дейността по онлайн реклама на хазартни игри по смисъла на тази разпоредба.

27 От това обаче не следва, че дейността по онлайн съхраняване на такива реклами също попада в обхвата на изключението по член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31.

28 Всъщност, за разлика от дейността по онлайн реклама на хазартни игри, дейността по онлайн съхраняване на информация не е неразривно свързана с тези игри. Последната дейност, която се състои само в съхраняване на съдържание, предоставено от получател на услугата, по принцип е неутрална по отношение на съхраняваното съдържание и не се различава в зависимост от неговото естество. Така дейността по онлайн съхраняване на реклама на хазартни игри по смисъла на тази разпоредба не се различава от дейността по съхраняване на други видове реклама, или, по-общо, на друго съдържание. По-специално, тази дейност няма пряка връзка с хазартните игри и няма за цел да ги популяризира.

29 При тези обстоятелства, както по същество подчертава генералният адвокат в точка 34 от заключението си, за да се позволи на държавите членки да водят, ако желаят и в съответствие със собствената си ценността система, политика на контролирано разрастване на хазартните игри, не е необходимо от приложното поле на тази директива да се изключва дейността по онлайн съхраняване на реклама на хазартни игри.

30 С оглед на всички гореизложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че услуга на информационното общество, която се състои в онлайн съхраняване на видеоклипове, попада в приложното поле на тази директива, включително когато видеоклиповете съдържат реклами за хазартни игри, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета по смисъла на тази разпоредба.

По втория въпрос

31 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 14 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага по отношение на оператор на платформа за онлайн видеоклипове, който е сключил с лице, което използва тази платформа за излъчване на видеоклипове в специален канал, споразумение за търговско партньорство, предвиждащо поделяне на приходи от реклами, и който при сключването или изпълнението на това споразумение е проверил съдържанието на този канал, и по-специално основната му тема, най-гледаните или най-новите видеоклипове или метаданните на тези видеоклипове.

32 Член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 предвижда условията, при които държавите членки гарантират, че когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна от получателя на услугата, доставчикът на услуги не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата. В това отношение доставчикът на услуги не трябва да има сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с исковете за обезщетение за вреди не трябва да е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация, или, ако има такива сведения или е запознат с такива факти и обстоятелства, той трябва, веднага след получаването или запознаването с тях, да действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.

33 Определението на понятието „съхраняване на информация“ по член 14, параграф 1 не изключва възможността при определени условия услуга, която има за предмет и разпространяването или споделянето на съхраняваната информация, да попадне в обхвата на това понятие. При това положение фактът, че предоставяната от даден оператор услуга включва съхраняването на предадената му информация, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че тази услуга при всички обстоятелства попада в приложното поле на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 (решение от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 106 и 107 и цитираната съдебна практика).

34 Затова е от съществено значение доставчикът на съответната услуга да е „междинен доставчик“ по смисъла на членове 12—14 от Директива 2000/31. В това отношение от съображение 42 от тази директива е видно, че предвиденото в тези членове освобождаване от отговорност обхваща само случаите, при които дейността на доставчика на услуги на информационното общество е ограничена до техническия процес на експлоатация и предоставяне на достъп до комуникационна мрежа. Пак съгласно съображение 42 тази дейност има чисто технически, автоматичен и пасивен характер, което означава, че посоченият доставчик няма нито познания, нито контрол върху пренасяната или съхранявана информация (вж. в този смисъл решения от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 105, и от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 108).

35 При това положение, за да се прецени дали операторът на платформа за онлайн видеоклипове може на основание член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 да бъде освободен от отговорност съгласно правото на държава членка за видеоклипове, които съдържат реклами на забранени от това право хазартни игри, най-напред следва да се провери дали ролята, изпълнявана от този оператор, е неутрална, тоест дали неговото поведение е чисто техническо, автоматично и пасивно, което означава, че той няма нито познания, нито контрол върху съхраняваното от него съдържание, или напротив, посоченият оператор има активна роля, която му позволява да се запознае с това съдържание или да го контролира (решения от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 106, и от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 109).

36 С оглед на съображение 42 от Директива 2000/31 тези две условия за знание и контрол следва да се разбират като алтернативни и самостоятелни едно спрямо друго (решение от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 110).

37 Така, от една страна, операторът на услуга на информационното общество, който осъществява контрол върху съхраняваната информация, не може да се ползва от възможността по член 14, параграф 1 от тази директива, дори да не е запознат с информацията поради автоматизирането ѝ обработване. Такъв оператор обаче упражнява контрол върху съхраняваната информация именно посредством използвания алгоритъм. Доколкото чрез този алгоритъм той е определил предварително условията за разпространение или неразпространение на такава информация, е без значение, че самият оператор не извършва допълнителни действия, които водят до популяризирането, изменението или заличаването на съхраняваната информация с оглед на нейното разпространение (решение от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 110 и 111).

38 В това отношение е важно да се уточни, че ако, освен простото категоризиране и индексиране на информацията с цел по-добър достъп до нея, използваният алгоритъм определя в интерес на оператора или на неговата услуга при какви условия, по какъв начин и в какъв ред на приоритет се разпространява или не се разпространява тази информация, посоченият оператор упражнява контрол върху информацията, така че предлаганата от него услуга не може да се квалифицира като „услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна [от] получателя на услугата“, по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 (решение от 16 юни 2026 г., WebGroup Czech Republic и др., C-188/24 и C-190/24, EU:C:2026:492, т. 112 и цитираната съдебна практика).

39 От друга страна, когато дейността на оператора на услуга на информационното общество предполага той да е запознат със съдържанието, което съхранява, този оператор е изключен от приложното поле на посочения член 14, без да е необходимо да се доказва, че упражнява и контрол върху това съдържание.

40 В това отношение обстоятелството, че операторът на онлайн платформа узнава инцидентно или случайно за наличието на конкретно незаконно съдържание сред набор от видеоклипове, публикувани на неговата платформа, не е достатъчно, за да бъде той изключен от приложното поле на същия член 14. Същото важи и когато такъв оператор е уведомен от трето лице, че такова съдържание е публикувано на неговата платформа. Всъщност в тези две хипотези, ако този оператор бъде изключен от това приложно поле, член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 би бил лишен от полезно действие, тъй като именно тази разпоредба позволява на доставчика на услуга на информационното общество да се ползва от предвиденото в нея освобождаване, когато, след като е узнал за незаконно съдържание, той е предприел незабавни действия, за да отстрани въпросното съдържание или да блокира достъпа до него.

41 Освен това от обстоятелството, че операторът на платформа за онлайн видеоклипове използва технически мерки, за да открие сред публично разгласените чрез тази платформа видеоклипове съдържание, което противоречи на разпоредби на правото на Съюза или на националното право, не може да се направи извод, че този оператор има активна роля, която не му позволява да се ползва от предвидения в член 14, параграф 1 от тази директива режим на освобождаване (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 109).

42 От друга страна, не може да се приеме, че само дейност на оператора на онлайн платформа, която му позволява да се запознае изчерпателно с цялото съдържание, качено на неговата платформа, може да го лиши от възможността да се ползва от предвиденото в член 14 от Директива 2000/31 освобождаване от отговорност.

43 Напротив, когато дейността на оператора на онлайн платформа му позволява да се запознае с основното съдържание, качено от потребител на тази платформа, той не може да се позовава на освобождаването от отговорност, предвидено в член 14 от Директива 2000/31.

44 Както Съдът вече е имал повод да констатира, такъв е случаят, когато операторът на онлайн платформа е оказал съдействие, което се изразява по-специално в оптимизиране на представянето на публикуваните на тази платформа обяви или в рекламирането им. Всъщност в тази хипотеза операторът не е заел неутрална позиция на посредник, а е играл активна роля, която му е позволила да се запознае със съдържанието на тези обяви или да

го контролира. При това положение той не може да се ползва във връзка с тези обяви от посоченото в член 14 от Директива 2000/31 изключение във връзка с отговорността (решение от 12 юли 2011 г., L'Oréal и др., C-324/09, EU:C:2011:474, т. 116).

45 Такъв е и случаят, когато с цел сключването на споразумение за поделяне на приходи операторът на платформа за онлайн видеоклипове проверява основната тема на даден видеоканал, най-гледаните или най-новите видеоклипове на този канал или метаданните на тези видеоклипове. Въпреки че целта на тази проверка на съдържанието, независимо дали е автоматизирана, или се извършва от физически лица, е да се установи дали създателят на съдържание, който иска да сключи споразумението за търговско партньорство, спазва правилата, установени от платформата за достъп до такова партньорство, тя дава на оператора на тази платформа конкретни познания за основното съдържание на набор от видеоклипове, така че той не може да претендира, че упражнява чисто техническа, автоматична и пасивна дейност и следователно има роля на неутрален посредник.

46 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че при сключването или изпълнението на споразумение за търговско партньорство между оператора на платформата YouTube и създатели на съдържание, които публикуват видеоклипове в създаден на тази платформа канал, Google проверява основното съдържание на този канал, и по-специално основната му тема, най-гледаните или най-новите видеоклипове или метаданните на тези видеоклипове. Целта на тази проверка на съдържанието, независимо дали е автоматизирана, или се извършва от физически лица, е по-специално да се провери дали създателят на съдържание, който иска да сключи споразумението за търговско партньорство, спазва установените от платформата правила за достъп до такова партньорство, и следователно се добавя към стандартните проверки, извършвани без разлика за всички видеоклипове, качени на платформата YouTube. Посочената проверка обхваща и оригиналността и качеството на съдържанието. Само ако тези конкретни условия относно съдържанието са спазени, съответният създател на съдържание може да се ползва от предложената от Google система за поделяне на приходи от реклама.

47 При тези обстоятелства и освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, трябва да се констатира, че при проверката на разглежданите в главното производство канали в YouTube Google не е могло разумно да не знае, че основната тема на тези канали са хазартните игри и че те съдържат много видеоклипове, които рекламират такива игри, в нарушение на член 9 от Декрет-закон № 87/2018.

48 От всички гореизложени съображения следва, че член 14 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага по отношение на оператора на платформа за онлайн видеоклипове, който е сключил с лице, което използва тази платформа за излъчване на видеоклипове в специален канал, споразумение за търговско партньорство, предвиждащо поделяне на приходи от реклами, и който при сключването или изпълнението на това споразумение е проверил съдържанието на този канал, и по-специално основната му тема, най-гледаните или най-новите видеоклипове или метаданните на тези видеоклипове.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Член 1, параграф 5, буква г), трето тире от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия)**

   трябва да се тълкува в смисъл, че

   услуга на информационното общество, която се състои в онлайн съхраняване на видеоклипове, попада в приложното поле на тази директива, включително когато видеоклиповете съдържат реклами за хазартни игри, които включват залагания с парична стойност в игри на късмета по смисъла на тази разпоредба.

2) **Член 14 от Директива 2000/31**

   трябва да се тълкува в смисъл, че

   не се прилага по отношение на оператора на платформа за онлайн видеоклипове, който е сключил с лице, което използва тази платформа за излъчване на видеоклипове в специален канал, споразумение за търговско партньорство, предвиждащо поделяне на приходи от реклами, и който при сключването или изпълнението на това споразумение е проверил съдържанието на този канал, и по-специално основната му тема, най-гледаните или най-новите видеоклипове или метаданните на тези видеоклипове.

Подписи